Ще даль світилася безлісо,
Ще тільки неба чисте тло...
...Гінке пагіння компромісу,
Коли і як ти проросло?
Яке отруйне впало зерня,
В який чуттів родючий шар,
Що крізь твоє колюче терня
Ледь продирається душа?
Вона уже кривaво плаче,
Вона ненавидить себе
За те, що це хапке гілляччя
Закрило небо голубе.
А їй би – гнівом спалахнути,
А їй би – блискавкою стать,
Щоб ці міцні, отруйні пута
Спалить, розвіять, розметать,
Щоб тільки – чисті виднокола,
Щоб світла даль і неба тло,
Щоб вже ніколи,
Вже ніколи
Тут терновище не росло!